

HİCRET İZNİ VE KUREYŞ'İN TELAŞI

13 yıllık çilenin ardından Cibril-i Emîn gelmiş ve hicret iznini getirmiştir. Bir de Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem), gördüğü bir rüyadan bahsetmiş ve şunları söylemiştir: "Şüphesiz ki kendimi Ben, Mekke'den çıkip da hurma ağaçlarıyla kaplı bir şehrde hicret ediyorken gördüm; önceleri bu şehrin Yemâme veya Hecer olduğunu zannettim, ama anladım ki o şehir Yesrib'dir.".

Demek ki, Mekke'deki zulüm ve şiddet artık son bulacak ve hayatın bundan sonrası daha salim bir beldede devam edecekti. Onun için sahabe (radîyallahu anhüm), nebevî müjdenin sevinciyle huzur bulmuş, hareket emrini beklemeye başlamıştı. Zaten, Cebrail a.s.'in getirdiği âyet de aynı şeyleri söylüyor ve bunu ashabıyla da paylaşmasını istiyordu: "Dünya hayatında, hem kendi adıma hem de sizin için başımıza nelerin geleceğini bilemem. Ben, sadece Bana vahyedilene bilir ve ona uyarım. Zira Ben, açıkça uyaran bir elçiden başkası değilim!".

Demek ki, rüyası görülselike bile oraya hareket edebilmek için ayrıca bir izin gerekiyordu ve bu izin olmadan adım atılmamalı ve kendi başına hareket edilip de yalnız başına karar verilmemeliydi. Derken, bu izin de geldi. Şimdi ise Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem), ashabına hep Medine'yi anlatacak ve Mekke'de Müslüman olan herkesin, bundan böyle Medine'yi hedefleyerek bir an önce buraya hicret etmeleri gerektiğini söyleyecekti. Bunun için, sahabe-i kiram hazretlerine (radîyallahu anhüm) şöyle hitap ediyordu: "Şüphesiz ki Allah, sizin için başka arkadaşlar nasip etti ve başka bir beldeye hicret izni verdi; oraya gidip artık emniyet soluklayacaksınız!".

Artık, yeni bir süreç yaşanıyordu. Kısa zaman içinde, gidebilen herkes yola koyulacak ve yeni bir beldeye, dolayısıyla da yeni bir dünyaya ulaşmış olacaktı. Ancak bu, öyle sanıldığı gibi kolay olmayacağındı. Elbette Kureyş açısından bu, rahat kabullenilemeyecek bir durum değildi; haberini aldıkları bu meselenin önünü kesmek için her türlü tedbire başvuracak ve avuçlarının içindeki Müslümanların, başka bir beldeye yerleşerek kontrolden çıkmalarına müsaade etmeyeceklerdi. Bunun için yolları tutmuş, karşılaşlıklarını insanları geri çevirmeye çalışıyorlardı. Kimini yakalayıp hapsediyor, çeşitli işkenceler karşısında mihnet yudumlatırken bir yandan da Müslümanlığınıñdan vazgeçirmek için baskı yapıyordular. Hatta işi daha da ileri götürün ve Medine'ye adım atmak üzere olanları bile arkadan takip edip geri getirenler vardı. Kisaca Mekke kâfir ve zalimleri, küfür ve zulümlerinin gereğini kusursuz yerine getiriyor; böylelikle cehennemin de lüzumsuz olmadığını ortaya koymuş oluyorlardı.

Bütün baskıcı engellemelere rağmen hicret devam ediyordu. Geride sadece Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem), Hz. Ebû Bekir (radîyallahu anh) ve Hz. Ali (radîyallahu anh) kalmıştı.

Hz. Ömer'in (radîyallahu anh) Meydan Okuması

Ancak Ömer bin Hattab (radîyallahu anh) için durum farklıydı. Hicret etme vakti geldiğinde, Hz. Ömer (radîyallahu anh) gizlenmek yerine, en iyi ve en göz korkutucu şekilde hazırlandı: Kılıçını keskin bir şekilde kuşandı, yayını omuzuna astı, oklarını eline aldı ve mızrağını da yanına alarak Kâbe'ye doğru yürüdü.

O sırada Kâbe'nin avlusunda, Müslümanlara zulmeden ve Peygamber Efendimiz'i (sallallahu aleyhi ve sellem) öldürmeye karar veren Kureyş'in ileri gelenleriyle doluydu. Kureyş'in reisleri, halka şeklinde oturmuş, Mekke'deki gelişmeleri konuşuyorlardı. Hz. Ömer (radîyallahu anh), bu müşriklerin ortasında, en ufak bir çekince göstermeden Kâbe'yi yedi defa alenen tavaf etti ve Makam-ı İbrahim'in yanında durarak iki rekat namaz kıydı. Bütün bu hareketler, müşriklerin tam gözü önünde, İslam'ı ne kadar açık yaşadığının bir ilanıdır.

Namazını bitirdikten sonra, kılıçını kuşanmış ve silâhlı halde, halka şeklinde oturan Kureyş'inileri gelenlerinin yanına gitti. Onlara gür ve tok sesiyle seslendi ve tarihe geçen şu sözleri söyledi: "Ey Kureyş topluluğu! Ben, dinimi korumak için Allah yolunda hicret ediyorum!". Ardından, yüzlerine meydan okurcasına baktı ve sözlerini en sert biçimde tamamladı: **"Kim anasını ağlatmak, hanımını dul, çocuklarını yetim bırakmak istiyorsa, gelsin şu vadide benim önume çıksın!"**.

Bu beklenmedik ve pervasız meydan okuma, Kureyş müşrikleri arasında büyük bir şok ve korku yarattı. Zira, Hz. Ömer (radîyallahu anh) cahiliye döneminde de sertliği ve heybetiyle bilinen, İslam'a girdikten sonra bu heybetini hak davası için kullanan birisiydi. Müşriklerin hiçbirini, bu korkusuz adamın peşine düşmeye veya vadide karşısına çıkmaya cesaret edemedi. Hz. Ömer (radîyallahu anh) sözünü bitirdikten sonra, arkasına bakmadan, beraberindeki yirmiye yakın Müslümanla birlikte, Mekke'den gün ortasında, alenen Medine yoluna koyuldu. Hz. Ömer'in (radîyallahu anh) bu hicreti, onun imanıyla kazandığı büyük cesaretin ve İslam'ın Mekke'deki son günlerinde dahi müşriklere karşı sergilediği onurlu duruşun sembolü olmuştur. Hz. Ali (radîyallahu anh) bu olayla ilgili olarak, "Ömer'den başka, hicretini alenen ilan eden kimseyi bilmiyorum," demiştir.

Dâru'n-Nedve ve Şeytanî Plan

Üç aylık süre içinde geride köle ve işkence altında esir bırakılanların dışında hicret etmeyen sadece Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem), Hz. Ebû Bekir (radîyallahu anh) ve Hz. Ali (radîyallahu anh) kalmıştı. Hâlbuki, henüz her şey bitmiş değildi. Ebu Cehil liderliğinde müşrikler toplanmış ve plan yapmaya başlamışlardı.

Takvimler, Sefer ayının yirmi altısı, Pazartesi gününü gösteriyordu. Bir kuşluk vakti, bir araya gelecek ve bir durum değerlendirmesi yaparak bu konudaki nihâî stratejilerini tespit edeceklerdi. Bunun için, her zamanki istişare meclisleri olan Kusayy İbn Kilâb'dan kalma Dâru'n-Nedve'de bir araya gelerek aralarında konuşmaya başladılar. On üç yıldır devam eden bir meseleyi, temelinden çözmek istiyorlardı; işi o kadar gizli yürütüyorlardı ki, yaşı kırkı geçmeyen toy kimseleri içeri almıyor; içinde konuşulanların da dışarıya sızmaması için azami gayret gösteriyorlardı.

Bu arada, hiç tanımadıkları, kıyafeti kaba ve Necdîli olduğunu söyleyen sarıklı bir ihtiyar da çıkagelmiş; heyetlerine katılmak için onları bir şekilde ikna etmişti. Ortada gerçekten bir gariplik vardı; Mekke, kendi arasında meseleyi çözmek için bir araya gelmişti; ama Necdîli ihtiyar, Mekkelilerden daha aktif çıkmıştı. Ve şüphesiz bu şeytanın ta kendisiydi.

Toplantıda birçok öneri ortaya atıldı: Bazıları, Hz. Muhammed'i (sallallahu aleyhi ve sellem) Mekke'den kovmayı teklif etti. Ancak bu öneri, "Gittiği yerde daha çok güçlenir ve bize karşı döner" gereğesiyle reddedildi. Bazıları da O'nu hapsedip etkisiz hale getirmeyi önerdi. Bu da "destekçileri artar ve hapisten çıkarıp seni öldürüler" denilerek uygun bulunmadı.

Sonunda, zalimlerin lideri Ebu Cehil, en kesin ve nihai çözümü önerdi: "Her kabileden güçlü ve yiğit bir genç seçelim. Bu gençler kılıçlarını aynı anda O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) üzerine indirsinler ve O'nu öldürsünler.". Bu planın gereğesi şuydu: Böylece kanı, tek bir kabilenin üzerine kalmayacak, tüm kabilelere dağılacağı için Haşimoğulları (Peygamber Efendimiz'in kabilesi) intikam almak için hepsine birden karşı koyamayacaktı. Bu kan davası, kabileler arasındaki diyet ödeme yoluyla çözülmek zorunda kalacaktı.

Mukaddes Göç Başlıyor

Beri tarafta Efendiler Efendisi'ne (sallallahu aleyhi ve sellem) hicret izni gelmişti ve O da, artık Mekke'den ayrılmak üzereydi. Zira, Cibril-i Emîn'in getirdiği vahiy içinde bulunan bir âyet, dilinde pelesenk olmuş, her fırسatta: "Ey Rabbim! Beni doğruluk diyarına ulaştır ve doğru bir zamanda buradan çıkararak katından bana nusret dolu bir İhsan nasip et," diye dua ediyordu. İşte şimdi, bu dualar kabul görmüştü ve Allah'ın Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem) de, mukaddes göç için Medine'ye hareket etmek üzereydi.

Cibril-i Emîn, önce, Mekkelilerin kurdukları tuzağı haber veriyor ve: "Sakin, her zaman uzandığın yatağında yatma," diyor; ardından da, Mekke'den çıkış zamanından Kureş'in tuzağından nasıl kurtulacağına kadar hicret stratejisini talim ediyordu.

Derken, Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) gelip Hz. Ebû Bekir'in (radîyallahu anh) kapısını çaldı ve "Mekke'den çıkıp hicret etmek için bana da izin verildi" dedi. Hz. Ebû Bekir (radîyallahu anh) heyecanlanmıştı ve "Birlikte mi yâ Resûlullah?" diye sordu. Merakla bekleyen yüze, müjde dolu şu cümleler dökündü mübarek dudaklarından: "Evet, birlikte.". Dünyalar onun oluvermişti; zaten Hz. Ebû Bekir (radîyallahu anh), bugün için hazırlanmış ve haydi gidiyoruz, emrini bekliyordu. Akışı değiştirecek bir adımın başlangıcıydı bu. Bu tarihi yolculukta Resûlullah'a (sallallahu aleyhi ve sellem) arkadaş olmak... Bundan daha büyük bir lütuf olabilir miydi? Kendini tutamamış ve sevinçten hıçkıra hıçkıra ağlıyordu Hz. Ebû Bekir (radîyallahu anh).

Çok geçmeden Efendiler Efendisi'ne (sallallahu aleyhi ve sellem) iki deve getirmiş ve: "Ey Allah'ın Nebisi! Şu iki bineği, bu iş için hazırlamıştım," demişti. Ancak, Habib-i Ekrem (sallallahu aleyhi ve sellem), her hâliyle örnek olmalıydı; onun için Hz. Ebû Bekir'e (radîyallahu anh): "Ancak, bedelini ödemek şartıyla," diyerek, böylesine önemli bir yolculukta, bedelini ödedemediği bir nimetten istifade edilmemesi gerektiğini ortaya koyacaktı.

Hicretin Tedbir Boyutu

Artık her şey tebeyyün ettiğine göre, yol için adım atmak gerekiydi; Ebû Bekir (radîyallahu anh), Sîdîk olduğunu gösterecek ve hicret yolunu daha güvenli kılma adına kendine yakışır hamleler yapacaktı. Zira, tedbirî elden bırakmamak gerekiyordu. Çünkü, develerle birlikte bunca yolu katetmek öyle kolay olmayacaktı. Bunun için öncelikle, yolu iyi bilen ve delillik konusunda mahir Abdullah İbn Ureykit adında biriyle anlaştılar. Üç gün sonra Sevr'de buluşacaklar; buraya gelirken Abdullah, hicret için Hz. Ebû Bekir'in (radîyallahu anh) satın aldığı iki deveyi de getirecek ve böylelikle fiilen hicret yolu başlamış olacaktı.

Kızı Hz. Esma'ya (radîyallahu anha) da tembih etmişti Hz. Ebû Bekir (radîyallahu anh); Sevr'de kalacakları günlerde arkadan azık hazırlayıp gönderecekti. Bir başka tedbirî daha vardı Hz. Ebû Bekir'in (radîyallahu anh); koyunlarını otlatan çoban Amir'i yanına çağıracak ve yol alırlarken arkalarından koyunlarını sürüp, böylelikle geride bıraktıkları izleri yok etmesini söyleyecekti. Zira biliyordu ki Mekkeliler, iz sürmekte mahir idiler ve böyle bir tedbire müracaat edilmemiği yerde, sebepler açısından kendilerini fark ederler ve başlarını zora sokarlardı. Hz. Ebû Bekir'in oğlu Abdullah (radîyallahu anh) da, çoban Amir'le münavebeli olarak yanlarına gelecek ve Hz. Esma'nın (radîyallahu anha) hazırladığı azıkla birlikte, burada kaldıkları süre içinde kendilerine Mekkelilerin haberini getirecekti. Akşamları mağaraya gelen Abdullah (radîyallahu anh), sabahın erken saatlerinde yine buradan ayrılacak ve bu süre içinde de Amir, koyunlarıyla birlikte gelip onları Sevr'de otlatmaya başlayacaktır. Ve bu, orada kaldıkları her gün için yaşanacak bir hadiseydi. Aynı zamanda bu vesileyle, bu mübarek ve kutlu yoldaki en değerli yolcularının süt ihtiyaçları da karşılanması olacaktı.

Alınması gereken bir tedbir de Efendimiz'e (sallallahu aleyhi ve sellem) aitti; yeğeni genç Hz. Ali'yi (radiyallahu anh), kendi yerine vekil bırakmış ve hane-i saadetlerinde kalarak, o güne kadar kendisine emanet edilen emtiayı sahiplerine verme vazifesi vermişti. Bu ne büyülüktü ki, canına kastedenlerin mallarını bile zayı etmiyor; canı gibi sevdiği yeğeninin hayatını tehlkiye atma pahasına da olsa, emanete riayet etmeyi bir borç biliyor; can düşmanlarının mallarını kendilerine ulaştırmasını istiyordu.

Kuşatma ve Evden Çıkış

Beri tarafta Kureyş, kendilerince kesin sonuca ulaşmak üzereydi; bir araya gelmiş ve Resûl-ü Kibriya Hazretlerinin (sallallahu aleyhi ve sellem) evini sarmışlardı. Gözü dönmüş bu talihsizler, Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) evini kuşatmış, son vuruşu yapmak için artık dakikaları sayıyorlardı. Ancak Allah (celle celâluhû), her şeye hâkimdi ve bütün bu olup bitenleri de biliyordu. Semavât ve arzin mülkü O'nun yed-i kudretindeydi ve O, istediğini dilediği zaman yapar, kimse de buna bir şey diyemezdi. Böyle olunca, Kureyş'in kurduğu tuzak ve hazırladığı ölüm komandosunun hiçbir önemi yoktu ve olamazdı! Sonuç da, öyle olacaktı.

Normal şartlarda Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem), yatsı namazını kııldıktan sonra bir miktar yatar, Kâbe'den el-ayak çekilince de kalkıp buraya gelir ve huzur içinde Rabbine ibadet ederdi. Ancak bu gece durum farklıydı; durumdan haberدار olur olmaz, Hz. Ali'yi (radiyallahu anh) yanına çağırılmış ve: "Şu yeşil örtüye bürün ve gel de yatağımda sen yat! Hiç endişe etme; yat ve uyu; çünkü sana, zerre kadar zarar veremeyecekler," diye sesleniyordu.

Derken, Efendiler Efendisi (sallallahu aleyhi ve sellem), Yâ-Sîn sûresinin ilk dokuz âyetini okuyerek evinden dışarı adım attı. Kapının önünde, fırsat kollayan Kureyş nöbet tutuyordu. Bu esnada: "Onların hem önlerinden hem de arkalarından birer engel koymuş ve gözlerinin önüne de bir perde çekti; artık onlar, hiçbir şey göremezler," mânâsında âyeti okuyordu. Bu arada, eline aldığı kum, toprak benzeri malzemeyi, kendisini öldürmek üzere evini kuşatanların üzerine saçılıverdi. Bu hareketine paralel olarak da şöyle diyordu: "Şu yüzler kararip gözler görmez olsun!". Attığı toprak, orada bulunanların her birine isabet etmişti ve adeta kör olmuşlardı. Olacakya, aralarından yürüyordu; ama hiçbirisi de Allah Resûlü'nü (sallallahu aleyhi ve sellem) görmüyordu. Ve yine görülmüyordu ki, küfür ne kadar köpürürse köpürsün, Allah'ın iradesinin önüne asla geçilemeyecek ve her zaman olduğu gibi yine, O'nun dediği olacaktı. Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem), çoktan uzaklaşmıştı.

Kureyş'in Şaşkınlığı

Çok geçmeden mesele, Kureyş arasında da duyulmuş, ölüm müjdesini bekleyen diğer ileri gelenler, Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) hicret ettiğinin haberileyi yıkılmışlardı; bütün ağa takımı birden hane-i saadete hücum etmişti. Kapıyı aralayıp da içeri girdiklerinde, bir anlık nefes aldılar; zira, yatak boş değildi! Dışarıda kendilerini ayıplayıp kızan adamlarına inat, fısıltıyla: "İşte Muhammed, şu örtünün altında," diyerek bunca endişenin yersiz olduğunu söylemeye başlamışlardı. Ancak bu da uzun sürmedi; çünkü, bu kadar insanın içeri girmesiyle ayağa fırlayan Hz. Ali (radiyallahu anh), meydan okurcasına karşılarında duruyordu. İkinci büyük şoktu bu onlar için... Hiddet ve hissîmla: "Muhammed nerede," diye sormaya başladılar.

"O konuda herhangi bir bilgim yok," cevabını verdi Hz. Ali (radiyallahu anh). Yine kaybeden onlar olmuştu; aldıkları cevapla daha da sınırlenmiş, etrafı tehditler yağıdırıyorlardı. Hz. Ali'yi (radiyallahu anh) de bırakmak istemiyorlardı; önce bir miktar itip kaktılar ve ardından da tutup Kabe'ye kadar getirdiler. Belki, yolcuların yerlerini söyler ve kendilerine bir ipucu verir, diye bir müddet onu hapsettiler. Ancak, ne kadar zorlasalar da istedikleri cevabı alamayacaklarını

anlamışlardı. Hem, Hz. Ali'yi (radıyallahu anh) serbest bırakmamak kendi aleyhlerindeydi; çünkü o, kendilerine ait emanet malları dağıtmak için geride kalmış ve şimdi de bu emanetleri sahiplerine geri verecekti.

Ümmetin firavunu Ebû Cehil, bu lakabı ne kadar hak ettiğini gösterircesine şöyle ilan ediyordu: "Muhammed'i, ölü ya da diri getirene yüz deve benden!". Tam, yakaladık, derken ellerinden kaçırıldıları Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) ve Hz. Ebû Bekir'i (radıyallahu anh) tamamen kaybetmek üzerelerdi. Belli ki, sadece kendileri bu işin üstesinden gelemeyeceklerdi; onun için Ebû Cehil'in bu yaklaşımına herkes sahip çıkacak ve başlarına konulan bedel, her ikisi için de, ölü ya da diri getirene yüzlerde olaraq resmiyet kazanacaktı.

Sevr Dağı ve Mağara

Takvimler, Sefer ayının yirmi yedisini gösteriyordu. Gecenin karanlığında Hz. Ebû Bekir'in (radıyallahu anh) evinden başlamıştı mukaddes göç. Ancak istikamet, ashab-ı kiramın (radıyallahu anhüm) gittiği yön olan Medine yerine Yemen istikametindeki Sevr dağını gösteriyordu. Yaklaşık sekiz kilometrelük bu yol alınacak ve emsallerine nispetle daha yüksek, büyük taşlarla dolu ve yolları engebeli olan Sevr'e tırmanılacaktı. Ayrıca bunu yaparken Efendiler Efendisi (sallallahu aleyhi ve sellem), bu kadar uzun yola, arkasındakilerin kendisine ulaşma isteklerine ve yol şartlarının aleyhte birleşmesine rağmen ayaklarının ucuna basmaya çalışıyordu ve böylelikle de, arkasında kalıcı bir iz bırakmamayı amaçlıyordu. Demek ki, tedbir adına bir manevraya daha ihtiyaç vardı; bir müddet burada kalınacak ve Mekke'de olup bitenler buradan seyredilecekti.

Hz. Ebû Bekir'in (radıyallahu anh) hassasiyet ve çabalarına diyecek yoktu; başına bir şeyler gelir diye Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) üzerine tır tır titriyor, bazen önüne geçip öyle yürüken zaman zaman da arkada kalarak O'nun takip ediyordu. Onun bu hâlini fark eden Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) soracaktı: "Yâ Ebâ Bekir! Sana ne oluyor da bazen önemde bazen de arkamda yürüyorsun?". Hz. Ebû Bekir (radıyallahu anh): "Yâ Resûlullah! Arkadan bir tehlike gelip gelmediğinden emin olmak için arkanızdan yürüyor, önünde gözcüler olabileceğinin endişesiyle de önünüze geçiyorum," dedi. Bu hassasiyete karşılık Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem): "Yâ Ebâ Bekir! Senin yanında Benden daha sevimiği başka bir şey var mı dersin?" buyurdu. Sıddîk-i Ekber'e yakışır bir cevabın gelmesi gecikmeyecekti: "Hayır yâ Resûlullah! Seni hak ile gönderene yemin olsun ki, Senin başına bir musibet gelmektense ben, Senin uğrunda canımı verir, o musibetin benim başına gelmesini isterim!".

Mağarada Yaşananlar

Zirvedeki mağaraya önce Hz. Ebû Bekir (radıyallahu anh) girmeliydi. Zira karşılaşabilecekleri her türlü olumsuzluğu, önce kendi sinesinde söndürüp Habibine herhangi bir zararın gelmesine engel olmalıydı. Hz. Ebû Bekir'ce bir hassasiyetti bu. Bütün telaşı, İnsanlığın Emîni'ne (sallallahu aleyhi ve sellem) bir tozun dahi konmasını istememesinden kaynaklanıyordu. Bu yüzden, üstündeki libasını parçalamıştı; zararlı hayvanların Allah Resûlü'ne ilişmemeleri için deliklerini kapatıyordu. Kapatamadığı iki delik kalmıştı; bunlar için de bir çözüm üretmiş, ayağının biriyle birini, diğeriyile de öbürünü kapatarak Efendisi'ni (sallallahu aleyhi ve sellem) buyur etmişti. Hz. Ömer'in (radıyallahu anh) yıllar sonra, "Mağaradaki o gecesine bütün amelimi verirdim," diyerek giptayla baktığı Hz. Ebû Bekir'i (radıyallahu anh), ayağıyla kapattığı delikten yılan sokmuş; ama o, Efendimiz'i (sallallahu aleyhi ve sellem) rahatsız etmemek için dışını sıkıp, bir kez olsun "ah" etmemiştir.

Nihayet, gözünden akan yaş ve alnından dökülen soğuk terler, Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) dikkatini çekip de: "Sana neler oluyor yâ Ebâ Bekir," diye sebebini sorduğunda: "Anam-babam Sana feda olsun yâ Resûlullah! Yılan soktu," diyebilmişti. Bunu söyleken de, üzerinde olabildiğince bir mahcubiyet hâkimdi; kendisine ait bir durumdan dolayı Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) üzülmesini ve kıymetli zamanını böyle bir meseleyle meşgul etmeyi istemiyordu. Bunun üzerine Efendiler Efendisi (sallallahu aleyhi ve sellem), yaranın üzerine hafifçe tükürüğünü serpecek ve ardından da, şifa bulması için Rabbine dua edecek, Hz. Ebû Bekir'de (radîyallahu anh), acı adına hiçbir şey kalmayacaktı.

Bu arada bir örümcek işe koyulmuş, atıklarını örerek mağaranın önünde ter döküyordu. Bir de, iki tane güvercin gelmiş ve burada yuva yapmıştı. Aynı zamanda mağara girişinde bir ağaç büyümeye başlamış ve Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) önünde perdedarlık yapıyordu. Belli ki Allah (celle celâluhû), Habib-i Ekrem'ini kimseye bırakmayacak ve bizzat kendisi koruyup kollayacaktı.

İz sürenler, Sevr'e de tırmanmış; burada olabileceği endişesiyle mağarayı kontrole gelmişlerdi. Girişteki güvercinlerle büyüyen ağaçları ve örümcek ağını görünce aralarından birisi, gayri ihtiyari şunları söyleyecekti: "Baksana şu örümcek ağına; sanki Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) daha dünyaya gelmeden önce örülümiş gibi!". Öbürleri de farklı düşünmüyordu ve örümcek ağları arada incecik bir perde kalmasına rağmen Allah (celle celâluhû), Resûlü'nü korumuş ve onlar da elleri boş geri dönüyorlardı.

Mağaranın içinde ise, müşriklerin bir mızrak boyu mesafeye yaklaştıklarını görüp seslerini duyan Hz. Ebû Bekir (radîyallahu anh), yine soğuk terler döküyordu. Deli danalar gibi burnundan soluyan bu gözü dönmüşlerin ayaklarını gören Ebû Bekir (radîyallahu anh): "Yâ Resûlullah! Şayet birisi eğili de ayağının hizasından içeriye bakıverse, ayaklarının dibinden bizi rahatlıkla görecekler!" dedi. "Sen benim kardeşimsin." dediği mağara arkadaşını teselli yine Allah Resûlü'ne (sallallahu aleyhi ve sellem) kalmıştı: **"Üçüncüleri Allah olan iki kişi hakkında, niye endişe duyuyorsun ki yâ Ebâ Bekir?"**. Bunu diyen Resûlullah'tı (sallallahu aleyhi ve sellem). Allah'ın en sevgili kuluydu ve O'nun, insanlardan gelecek zararlara karşı koruyacağını bizzat Allah (celle celâluhû) bildirmiştir. Kendinden emin konuşuyordu; zira biliyordu ki, Kureyş anlamayıp O'na yardımcı olmasa da Allah (celle celâluhû), vaktiyle bütün elçilerine yardım ettiği gibi Son Nebi'sine de yardımcı olacak ve üzerine indirdiği sekine ve huzurla destekleyip gözlerin göremeyeceği ordularla inayette bulunacaktı.

Medine Yolculuğu Başlıyor

Nihayet, mağara önüne gelenler de geri dönmüşlerdi ve artık yol, bir nebze olsun emniyet vadediyordu. Üç gün beklediler burada. Bu süre içinde, Hz. Ebû Bekir (radîyallahu anh) sık sık dışarı çıkip etrafı gözlüyordu. El-eteğin çekilince, oğlu Abdullah (radîyallahu anh) da, yanlarına geliyor ve Mekke'de olup-bitenlerin haberini getiriyordu. Derken, Âmir ile birlikte rehber Abdullah İbn Uraykît da gelmiş; kendilerini Medine'ye taşıyacak olan develeri beraberinde getirmiştir.

Develeri teslim alan Hz. Ebû Bekir (radîyallahu anh), en güzel ve bakımlı olanını Efendimiz'e (sallallahu aleyhi ve sellem) takdim etti ve: "Anam-babam sana feda olsun! Bin yâ Resûlullah," dedi. Beklemediği bir tepkiyle karşılaşacaktı: "Ben, bana ait olmayan deveye binmem.". Hz. Ebû Bekir (radîyallahu anh) bu durumda 'Sîddîk' vasfına uygun hareket edecek ve: "Anam-babam sana feda olsun! O senindir yâ Resûlullah," diyecaktı. Fakat bu da çözüm olmamıştı. Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem), ısrarlıydı: "Hayır, ancak, satın aldığın değeri sana ödemek şartıyla.". Mecburen kabul etti Hz. Ebû Bekir (radîyallahu anh). Bunun üzerine Habib-i Zîşan

(sallallahu aleyhi ve sellem): "Ben de onu, bu bedele senden aldım," buyurdu ve böylelikle, hicret gibi önemli bir dönüm noktasında, ümmete kalıcı bir mesaj daha sunulmuş olunuyordu.

Rebîülevvel ayının ilk ışıklarıydı. Yine bir pazartesi sabahı erkenden mağaradan ayrılacak; önce sahil tarafından batıya, ardından da Kızıl Deniz cihetinden asıl hedefleri olan Medine istikametine doğru yol almaya başlayacaklardı. Mekke-Medine arasında normalde alışık olunmayan bir yoldu bu. Sevr'den başlayıp tam bir hafta sürecek bu çileli yolda Allah Resûlü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) yanında, Abdullah İbn Ureykît, Amir İbn Füheyre ve bir de sâdîk yâr Hz. Ebû Bekir (radîyallahu anh) bulunuyordu.

Mekke'ye Veda

Bu sırada Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem), son kez Mekke'ye doğru yöneldi; belli ki içine, peygamberlerin uğrak yeri, yeryüzündeki ilk binanın sahibi ve kendisinin de ikizi sayılan bu beldeden ayrılığın hüznü çökmüştü. Adeta, yüregini bırakıp da gidiyordu. Hâlbuki, vahiy geleceği ana kadar kırk yıl beklemiş ve bu süre içinde de, sıkılıkla Hira'ya çıkış oradan, Kabe'nin kendine yakıṣır bir şekilde ibadet ü taatla bütünlüğe bilmesi için dualar etmiş, istikbali seyre dalmıştı. Kolay değildi; Allah'ın en sevgili kulu ve peygamberlik zincirinin son halkası Habib-i Zîşân Hazretleri (sallallahu aleyhi ve sellem), Allah'ın evinden ayrılmak zorunda kalıyor ve başka bir beldeye doğru yol alıyordu.

Artık, Mekke'ye atfedilen son nazarlardı bunlar ve adetâ Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), Mekke ile konuşuyordu. Hz. Ebû Bekir (radîyallahu anh) de dikkat kesilmiş, bu sessiz muhavereye şahit oluyordu. Dudaklarından şu cümleler dökülecekti: **"Vallahi de ey Mekke! Ben, senden ayrılmak zorunda kaldım! Şüphe yok ki sen, yeryüzünde Allah'a en sevimi olan beldesin; Allah'ın sana özel lütufları var! Allah'a yemin olsun ki, senin ehlîn buradan Beni çıkarmaya zorlamasayıdı, asla seni terk edip dışarı adım atmazdım!"**.

Bundan sonra da, başta Efendiler Efendisi Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem), O'nun sâdîk yâr Hz. Ebû Bekir (radîyallahu anh) ve Mekkeli müşrik rehber Abdullah ibn Ureykît, yola koyuldu ve sahil tarafını takip ederek Medine istikametinde mesafe almaya başladılar.

Sûrâka ile Karşılaşma

Öte yandan, Sevr'den ayrılarla üç gün olmuştu. Mukaddes göçün kutlu yolcuları, hiç beklemedikleri bir anda arkalarından bir toz bulutunun hızla kendilerine yaklaştığını gördüler. Hz. Ebû Bekir'de (radîyallahu anh), Sevr'deki duyduğu telaş vardı. Bu sefer, ne sığınacak bir mağara ne de müdafaa edecek ellerinde bir imkân vardı: "Yâ Resûlullah! Peşimizdeki adam yetişmek üzere!". Aynı temkin ve tevekkül ile çağrıyordu: "Mahzun olma! Allah bizimle beraberdir!". Tabii ki, vazifesini ifa ile gelen birine, kim ne düşünürse düşünüsün kötülük yapamayacaklardı ve onlar için İlâhi inayet, sığınılabilecek en emin yerdî. Ancak, Ebû Bekir'deki (radîyallahu anh) telaş artmış ve sebepler açısından sona geldiklerini düşünerek gözyaşı döküyordu. Onun bu hâlini müşahede eden Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem) sordu: "Niye ağlıyorsun sen?". "Vallahi de kendime değil; Size bir zararı dokunacağımdan dolayı ağlıyorum yâ Resûlullah," diyordu.

İyice yaklaşlığında, gelenin Sûrâka olduğu anlaşılmıştı. Hz. Ebû Bekir'de (radîyallahu anh) aynı endişe ve telaş devam ededursun, önce arkasını dönüp dikkatlice Sûrâka'ya baktı Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem). Belli ki, gözleriyle esir alıp tesirsiz hâle getirmek istiyordu; hasım olarak arkasına düşen Sûrâka'yı, âdetâ nazarıyla tutacak ve yere çalıp 'tuş' edecekti. Bir de, İlâhi dergâha yönelik vardı ortada. Allah Resûlü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) dudakları hareket

ediyordu; belli ki, duaya durmuş: "Allah'ım! Şu gelen konusunda bize, dileğin gibi destek olup güç ver," diyor ve bir taraftan da gelen Sürâka'ya nazar ediyordu.

Peygamberimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) nazarının kendisine ilişmesiyle birlikte, hem de hiç beklenmedik bir anda Sürâka'yı taşıyan atın ayakları kumlara saplanıverdi. Metrelerce ileriye savrulmuş ve bulunduğu yerden bir toz bulutu yükseltmiş semaya! O, önce bunun bir kaza olduğunu düşündü. Ancak, öyle kazaya benzer yanı yoktu. Sebepler açısından, böyle bir sonuçla karşılaşmasını gerektiren bir husus göremiyordu. Acaba anlatılanlar doğru mu?

Muhammedü'l-Emîn (sallallahu aleyhi ve sellem), bir peygamber miydi gerçekten? Ya doğrusa? Bir müddet zihninde alıp verdi bütün bunları. Başka çıkış yolu gözükmüyor ve yalvaran bakışlarla süzmeye başladı İnsanlığın Emîni'nı (sallallahu aleyhi ve sellem). Aynı zamanda: "Benim için Allah'a dua et de buradan kurtulayım," diyor ve ekliyordu: "Söz, kurtulur kurtulmaz da Senin peşini bırakıp, takipten vazgececeğim!". O (sallallahu aleyhi ve sellem), peygamberdi; kendisine bir talep gelir de hiç boş çevirir miydi? Velev ki talep eden, can düşmanı bile olsa!.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi kurtuldu Sürâka. Başlarına konulan mükâfatın büyülüyü duygularını esir almış gibi görünüyordu ve toparlanır toparlanmaz yeniden atına binip mahmuzlamak istedi. Yine aynı nazarlarvardı üzerinde ve atın ön ayakları tekrar saplanmıştı kumlara. Devâsâ bir toz bulutu yükseltmiş düştüğü yerden. Büyük bir şok geçiriyordu; hiç sebep yokken atın ayakları, öncekinden daha derine dalmıştı ve bir türlü çıkaramıyordu!. Olanlara bir mânâ veremiyordu... Bunca yıldır buralarda at koşturuyordu; ama ilk defa böyle bir olayla karşı karşıya kalmıştı. Yok... Yok... Ebû Cehil değil, belki de Hz. Ebû Bekir (radîyallahu anh) haklıydı. Öyleyse, İlâhî inayet altında yoluna râm olan bu insanlara kötülük yapmaya çalışmak beyhûdeydi. Bu sefer, yürekten sesleniyordu: "Yâ Muhammed! Anladım ki, bu başıma gelenler, Senin duan sebebiyledir. Benim falan yerde develerim var; onlardan istedığını al, ama ne olur, bir kez daha dua et ki buradan kurtulayım. Söz, bir daha tövbeler olsun ki, kesinlikle peşini bırakacağım.".

Önce: "Develerine benim ihtiyacım yok," diye cevapladı Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem). Ardından da, kurtulması için duada bulundu. Sürâka, atıyla birlikte yeniden ayaktaydı. Toz-toprak içinde yerden kalkarken, kim bilir ruh dünyasında neler alıp verdi ki, ayaklarının üstüne doğrulduğunda halindeki değişikliği sezmemek zor değildi artık. Hz. Ebû Bekir (radîyallahu anh), gelişmeleri hayret ve dehşetle seyrediyor; Resûlü Kibriya'nın (sallallahu aleyhi ve sellem) bir kez daha korunmasına şahit olmanın hazzıyla Rabbine hamd ediyordu. Zira, Sürâka da, tökezleyen atının ardından Allah Resûlü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) önünde diz çökmek üzereydi. Üzerine teslimiyetin boyası sinmiş, usul usul huzura geliyordu. "Sen de mi?" demesine mânâ yüklü nebevi bakışlara: "Evet, ben de yâ Resûlullah," diye mukabelede bulundu önce. Ardından da, söz verdi O'na; geri donecek ve arkadan gelen bütün düşmanlarını başka istikamete sevk edecekti. Ne de olsa, herkes, kendi alanında fedakârlık ve feragatte bulunmalı ve ihtiyaç olduğu yerde Hak adına maharetini ortaya koymalıydı. Artık O da, Allah yoluna râm olmuş, Resûl-ü Kibriya'nın (sallallahu aleyhi ve sellem) biricik müdafilerindendi.

Arkasından şu müjdeyi yetiştirdi Efendiler Efendisi (sallallahu aleyhi ve sellem): "Kisra'nın iki bilekliğine malik olacağı gün, nasıl olursun acaba ey Sürâka!". Kurtuluşu karşılığında herhangi bir bedel ödemediği gibi aynı zamanda İslâm'la şereflenmiş, şimdi de istikballe ilgili bir müjdeye nail oluyordu. Bu, o günde en büyük iki devletten birinin yakın zamanda dize geleceği ve gücü temsil eden kralın bilekliklerine de, Sürâka'nın sahip olacağı mânâsına geliyordu. Önce inanamadı ve: "Hürmüz'ün oğlu Kisrâ mı?" diye sordu telaşla. Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem): "Evet," diyordu. Aynı zamanda bu, Sürâka başta olmak üzere bütün ümmetine, yeni bir hedef koyma anlamına geliyordu. Öldürme niyetiyle takibine başladığı insanın dizinin dibinde

İslâm'la şereflenen Sûrâka da, elinde Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) yazdırdığı ferman ve ödevini de almış bir vaziyette artık Mekke'ye dönüyordu. Az öncesine kadar Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) ölümüne niyet eden bu insan, huzurdaki anlık insibağın bir kahramanı olarak öyle bir tavır ortaya koyacaktı ki artık, Efendimiz'i (sallallahu aleyhi ve sellem) takip eden diğer insanları da geri çevirecek ve geldiği istikamette, yakalanacak kimsenin olmadığını anlatabaktı.

Bu çetin yolda çok farklı hatırlar yaşanacak ve karşılaşılan lütufların serinliğiyle yol alınacaktı. Hicret yolu, birçok mucizeye şahit oluyordu. Bu yolculuğun semeresi olarak Müslüman olanlar, Müslüman olmakla da kalmayıp hicret yolcularına yardıma koşanlar vardı. Artık karanlık günler geride kalmış, adım adım medeniyete yol alınıyordu.

İlk Karşılama Heyecanı

Bu arada Medine, büyük bir heyecan yaşıyor ve bir an önce Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) gelmesini iştıyalı bekliyordu. Bunun için, ilk karşılama yeri olan Harra denilen yerde bir araya geliyor ve iştıyal dolu gözlerle yolları süzüyorlardı. Bu bölgenin genel adı, Küba'ydı. Mekke'den çıktıkları günü biliyorlardı ve bu sebeple, Medine'ye ulaşacakları günü de tahmin etmişler ve günün ilk ışıklarıyla beraber şehrin dışına çıckıp beklemeye durmuşlardı. Öğle sıcakları bastırıncaya kadar bekliyor, gelişine şahit olamayınca yeniden gölgeye sığınıp ikindi vakti olunca tekrar beklemeye duruyorlardı. Sevr'de ne kadar kaldıklarını bilemiyor ve onun için de gecikmelerinden dolayı hüzen duyuylardı. Ve, bu hâl, tam üç gün devam etti.

Nihayet takvimlerin, Rebîülevvel ayının sekizini gösterdiği, bir pazartesi günüydü. Beklemeye başladıkları üçüncü günün öğle vakti geldiğinde insanlar, yeniden gölgeliğe çekilmiş, öylece bekliyorlardı. Bu arada, uzaktan bir münadinin sesi duyuldu. Sesin geldiği cihete dikkatle baktılar; bu ses, Medineli bir Yahudi'ye aitti. Ensâr ve Muhacirler (radîyallahu anhüm) için böylesine önemli bir müjdeyi verme işini Allah (celle celâluhû), bir Yahudi'ye nasip etmişti. Belki de bununla bir mesaj veriyordu; çünkü nüfus olarak Yahudiler, Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) hicret ettiği Medine şehrinin çoğunu oluşturanlardı.

Şöyledi, heyecanla ve avazı çıktıktan sonra bağran Yahudi: "**Ey Kayleoğulları! İşte, sizin bekleyip durduğunuz arkadaşınız geliyor!**". Medine 'heyecan' olmuş, tek bir yürek gibi atıyordu. Hemen karşılamak için koşturmaya başladılar; tekbir sesleri tehlillere karışmış ve neşidelerle Medine, bir anda bayram havasına bürünüvermişti. Zira, Rebîülevvel ayının ilk günü Sevr'den başlayan ve bir hafta süren bir yolculuk, Küba'da son buluyordu. Bir taraftan Medineli Ensâr (radîyallahu anhüm), silahlara sarılmış ve herhangi bir problem yaşanmaması için almaları gereken tedbiri de ihmâl etmiyor, Harre denilen yerde büyük bir merasimle O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) karşılıyorlardı.

Seyyidimizden:

Ne kadar zor bir şey değil mi? Artık o beldeden çıkışksın. En sevdiğin belde, doğduğun yer, anan babanın olduğu yer, arkadaşlarının olduğu yer; hepsini bırakıksın ve Allah için yürüyeceksin. Tabii şeytan, lanetullah ve avanesi son darbeyi vurmak için hazırlık içinde Ebu Cehil'le anlaşmış, 12 kabilenin 12 genci aynı anda darbe vurup kan davası mevzusunu bitirecekler. Hangisi öldürse Allah Resulü kan davası olur. Ama on ikisi beraber öldürdüğü zaman kan davası diye bir husus okunmaz.

Ne kadar zalimsiniz, müşrikler. Size rahmetten başka bir şey göndermeyeenin şimdi o rahmet peygamberinin o bedenini yok etmek istiyorsunuz. Siz kimsiniz? Allah-u Teala'nın koruduğuyla

ne yapabilirsiniz? Allah onu koruyacak. Ve bunu Allah-u Teala çokça ispat edecek. Kendi aranızda ne kadar da ispat etti, yine ispat edecek. Muhammed Resulullah.

12 kabilenin 12 tane gözü kan bürümüş gençleri. Ebu Cehil onları ateşliyordu. Öyle ateşliyordu ki ilk önce kim onu öldürse ona altınlar vaat ediyordu. Bugün hepsi zengin olacaktır. Ama bilmiyorlar. Rabbul Alemin onu koruyacak.

Yıllar yıllar evvel Ebubekir Sıddık ticaret için Şam'a gittiği zaman Şam'da ihtiyar bir papaz dedi: "Ya Ebu Bekir Sıddık, sen dedi son peygamberi göreceksin. Onunla beraber hicret edeceksin. Onunla beraber mağarada olgunlaşacak, aydınlanacaksın" dedi. Ebu Bekir Sıddık bunu yıllarca sakladı. Kimseye anlatmadı. Ama anlatacağı gün yaklaşmaya başlamıştı. Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem Rabbul Alemin ona hicret emri verince, "Ya Bekir müjde olsun. Allah bize izin verdi" dedi. "Biz seninle hicret edeceğiz Medine'ye."

Cebraîl aleyhissalâtu vesselâm, Rasûlullah aleyhissalâtu vesselâm'a her zaman "Ya ahî" (Ey kardeşim) diyor. Bu kardeşin kelamı basit bir kelam değildir. Ve o gün Cebraîl aleyhissalâtu vesselâm, "Ya Muhammed" diyordu, "Mekkeli müşrikler seni katletmek için hazırlık yapıyorlar. Sakın korkma." Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem de "Ben korkmuyorum. Ben Allah-u Teala'ya aitim. Allah beni zayıf etmez. O bana sahip çıkar." O gün çok sakindi Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem. Onlar onu o gün öldürmek için her türlü planları yaparken ve her plandan Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in haberi varken o çok fazla sakindi. Sahabelerin birçoğunu ziyaret etti. Onlarla helallesti.

Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem akşam namazını kıldı. Hazreti Ali'ye teveccüh etti. Hz. Ali Rıdvanullahi Aleyh'ing göğüsü genişledi, genişledi, aleme sızmaz bir hale geldi. "Ya Ali" dedi, "Sen emanetimsin, ben de sana emanetim. Ve korkma." Hz. Ali o gün dedi ki: "Allah Teala yeryüzünde bütün korkuları benden aldı. Ben artık korku nedir, bilmez bir haldeyim."

Yatsı vakti Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem namazı kıldı, Kabe'yi tavaf etti, evine geldi. Gecenin bir vakti her yeri sarmışken 12 kişi ve dışında bekleyen 20 kişi bekliyorlardı Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem'in o mübarek bedenini katledecekler. Kırmızı bir bayrak kaldırıracaklar ve müşrikler zaferleri ilan edecekler. Siz kim zannedersiniz? Allah-u Teala'nın koruduğuna siz ne yapabilirsiniz? Hadi bakalım, şeytanlarınızla bir araya gelin. Allah-u Teala Muhammed'iyle size baş edecek.

Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem gece bir vakti yatağını hazırladı. Hz. Ali'yi yatırıldıktan sonra sakin, sessiz bir şekilde eline biraz toprak aldı. O kumu serpiştirdince onlar bir anda ağır bir uykuya daldılar. Bekir Sıddık'la anlaştığı gibi Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem yavaşça ve sakince, onların gözünün önünde yola çıktı. Sabah gün aydınlandı. Eyvah ki eyvah. 12 kişi hala uyuyor. Ebu Cehil kendini yiyecek. Hızlıca kırbaçla onları uyandırdılar. Onlara ağır sözler söyledi. Ve "Muhammed nerede?" dedi. Yatacta biri var. Yatacta kim? Hızlıca yatağı kaldırdılar. Hz. Ali'den razı olsun. Hayatlarının korkusunu tattılar. Onlara şimşek gibi gözlerle bakan bir Ali var. Allah Allah. Daha geçen güne kadar öyle değildi. "Ne oldu buna? Biz ondan korkuyoruz. Ve ne yapacağımızı biliyoruz." Ebu Cehil, Hz. Ali'yiitmeye çalışıyor, gücü yetmiyor. "Daha on yedi yaşında bir kişiye benim gücüm nasıl yetmez?" Akılsız adam, bilmiyor. Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem bir gecede onu korkusuz bir savaşçıya çevirmiş. Ve onu konuşturmayla çalışıyorlar, "Nereye gitti?" diye. "Gözünüz üzerindeydi ya, görseydiniz. Niye görmediniz onu? Niçin yakalayamadınız? Siz ne akılsız insanlarınız ki, hala akıllanmayacak mısınız? Allah onu koruyor."

Mekke'de büyük bir ferman verdiler. Kim Muhammed'in kellesini ölü ya da diri getirirse ona yüz kızıl deve. Müşrikler içinde öyle iz sürücüler vardı, öyle mahirler vardı ki insanın kokusunu üç kilometre öteden alacak kadar mahir insanlar vardı. Bir izden kişinin kilosu ne kadar oldu, nereye yöneldi, ne yedi, ne içti bilebilecek kadar tehlikeli izciler vardı ve bugün onlar sahadaydalar.

Zor, çetin yolculukta Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem Sevr'e çıktı. Ebubekir Sıddık (r.a) mağaraya girdi. Mağarayı temizledi. Ve hepimizin bildiği mağarada bütün delikleri kapattıktan sonra artık delikleri kapatacak bir şey olmayınca o mübarek başparmağını bir tane deliğe koydu ve bekledi. Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem Ebubekir Sıddık'ın dizine yatmayı çok seviyordu. Ve o günde Ebubekir Sıddık'ın dizinde Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem hafifçe başına eğmişti. Yılan... Ah yılan. Yılan Ebubekir Sıddık'ı ısırdı. Ebubekir Sıddık sabretti. Ama gözleri sabretmedi. Gözlerinden gelen yaş Sultanlar Sultanı'nın mübarek tenine değdi. Ebubekir'in teni sariya çalınca "Ya Ebu Bekir" dedi. "Ne oldu sana?" Yılanı söylemedi. Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem o mübarek Ebubekir Sıddık'ın ayağına mübarek tükürüğünü sürdürdü. Ona dua etti, nesline dua etti.

Sevr'deki yılan hakkında, kaynaklarda olmayan bir rivayet anlatılır ki; yeryüzüne inen özel bir yıldandır. "Ya Muhammed, ben senin adını neslinden duydum. Ve buraya geleceğini biliyordum. Sırf seni görebilmek için ben burada bekledim. Ebubekir Sıddık'a azap vermek benim niyetimde değildi. Ama seni görme hali beni bu işe itti" dediği rivayet edilir.

Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem, Ebubekir Sıddık'la üç gece geçirdi. Allah-u Teala'nın Resülü, Ebu Bekir Sıddık'a hikmetin kendisini anlattı. İkinci gece Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem Hazreti Ebu Bekir Sıddık'a "La İlahe İllallah"ı Peygamberlerin diliyle anlattı. Üçüncü gece Ebu Bekir Sıddık'a Allah-u Teala'nın sırlarından bir sırrı ihsan etti. Tabi Ebubekir Sıddık bu üç şeye kavuşunca diğer bütün alımlerin niçin o gece mağarada kalmak istediklerini daha iyi anladı.

Zalimler zulümelerini icra etmek, Ebubekir Sıddık'ı ve Hz. Rasulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem'i öldürmek kaydıyla mağaraya geldikleri zaman Allah-u Teala bir örümcek, bir güvercin ve bir ağaç ile müdahale etti. Bir anda sanki binlerce sene oradılmış gibi duran örümcek ağı, onlarca sene oradılmış gibi güvercin ve yine yıllarca orada kalan bir ağaç misali oluştu ve sadece birkaç sene kafirlerin aklen Allah Rasulü'nü bulmalarına engel olmaya yetti.

Ebubekir Sıddık kendisi için hiç korkmadı bu yolculukta. Rasulullah Sallallahu Aleyhi Vessellem'e bir şey olma korkusu her zaman ondaydı. Rasulullah Sallallahu Aleyhi Vessellem dedi: "**Lâ tahzen (Üzülme). İnnallâhe meanâ (Allah bizimle beraberdir).**" [Tevbe Suresi, 40]

Ve Allahu Teala diyor ki, "**İkinin üçüncüsü Allah'tır.**" [Tevbe Suresi, 40 meali içerisinde]. Artık ya Ebubekir Sıddık, sen Allahu Teala'nın dostluğunu hak ettin. Ve hak etme mührün de ancak Sevr mağarasıdır. Hicretin en önemli kısmı, Sevr mağarasında Ebubekir Sıddık'ın Resulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem ile geçirdiği bu üç gündür.

Ebu Bekir Sıddık'ın bütün hayatı sadece bu üç gün üzerine dizayn edilmiştir, ve gerçekten o siddıklı bütünsüz hayatı boyunca yerine getirmiştir.

Allahu Teala de bize Ebu Bekir Sıddık'ın kazanımlarından ihsanlarda bulunsun. Vallahi en güzel budur.